

Ο ΛΥΧΝΟΣΤΑΤΗΣ

ΚΩΜΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ, ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ

(Παρεστάθη τῷ 1888 κατὰ Σεπτέμβριον ὑπὸ τοῦ Θιάσου «Πρέσβος»)

ΠΡΟΣΩ ΠΑ

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ, ΗΡΑΚΛΗΣ ἀξιωματικὸς
ΕΛΕΝΗ, ΑΓΑΝΙΚΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΕΛΕΝΗ. (ἔσωθεν). Καλά, καλά (έξερχεται ἐκ τῆς πρὸς τὰ δεξιὰ θύρας).

Ακοῦς ἔκει κυνηγητὸ τὸ κτῆνος!

Εἰς τὸ παράθυρό μου ἐγώ, εἰς τὸ 'δικό του ἔκεινος.

"Αν ἔθγω στὸν περίπατο, κι' αὐτὸς ἀπὸ κοντά μου.

Στὴν ἐκκλησία; Νά τονε· στὰ μαγαζία; 'μπροστά μου.

Παντοῦ, παντοῦ δπου βρεθῶ σὰν σκύλλος ἀπὸ 'πίσω.

"Αν περπατήσω, περπατεῖ καὶ στέκει δταν καθήσω.

Μὰ εἶναι κόσμος, εἴτε μὴ, ἔκεινος γουρλωμένα

Τὰ 'μάτια του στὰ 'μάτια μου έταν τάχη καρφωμένα.

Νὰ μὴ κοττάρη χριστιανὴ νάναι καλοφεγασμένη!

Κι' ἄν ήναι πρέπει σπῆτι της νὰ μένη κλειδωμένη.

Γιατί ἀλλοιῶς.... Εἰσ' ἄνθρωπος.... ἔχεις καρδιά.... Νὰ κλείη

Γιὰ 'σένα πλάσμα τοῦ Θεοῦ! (σοβαρῶς). Κι' ἔπειτα ὁ λόγος λέει

«Πέστο πέστο τὸ κοπέλι·

Κάνει τὴν κυρὰ καὶ θέλει »

Καὶ νάτανε ἔνύπανδρος! Μὰ ἔχεις γυναικούλα

"Εν' ἀγγελοῦδι πεταχτό, ναζάρικη, μικροῦλα.

Τὴν γνώρισα, δποιος τὴν 'δῆ τὴ χάρι της ζηλεύει·

Καὶ τὴν περιφρονεῖ γιὰ 'μέ! Αὐτὸ μὲ κολακεύει....

Δὲν ἔχει δὲ καὶ ἄδικο... Κι' ἐγώ δὲν πάω πίσω.
 "Αν ἥθελα, κάθε καρδιὴ μπορῶ νὰ κατακτήσω.
 Μὰ εἶναι ἀσχημάνθρωπος... Α, ᾧ! θὰ πῆτε τώρα
 "Αν σ' ὅρεσε... 'Ἐέρω κ' ἐγώ! ἀπὸ στιγμὴ σὲ ώρα
 'Ο ἄνθρωπος πῶς βρίσκεται! Κ' ἔπειτα τί πειράζει;
 Καὶ γάιδαρο νὰ ιδῇ κανεὶς ώραϊ, τὸν θαυμάζει.
 "Η νάτανε προσεκτικό!.... Α, νὰ χαθῆ! καθόλου
 Νὰ μὴ γνωρίζῃ ἀπ' αὐτά. Τὸ λέει τοῦ κόσμου δῆλου
 Μὲ χήλια δηὖτε καμώματα, μὲ μάτια μου, μὲ φῶς μου,
 Καὶ ὕστερα; "Ε ὕστερα θὰ τάλεγχν τ' ἀνδρός μου.
 Μὰ τοῦ τὸ εἶπα μόνη μου καὶ κάπως θυμωμένη.
 Γιὰ νὰ φανῶ στὰ μάτιά του πιστή καὶ τιμημένη.
 Καὶ τώρα ὁ Ἐρωτόκριτος ᾧ; πάθη δ.τι πάθη,
 Τούλαχιστον πῶς γίνεται ὁ ἔρωτας νὰ μάθη!
 Νὰ μη τὸ μάθη ν γειτονεά, ἂν δὲν τὸ ξέρει ἀκόμα
 Καὶ ποὺ βουλώνεις ὕστερα τῆς κιθε μῆδις τὸ στόμα,
 Ποὺ ὄλαις τότε θ' ἀκούστοῦν ἀπὸ μικρή ως μεγάλη.
 Νὰ λένε δ.τι πάντα λέει ή μία γιὰ τὴν ἄλλη.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΛΕΝΗ καὶ ΗΡΑΚΛΗΣ (ἐξέρχεται δεξιόθεν).

ΗΡΑΚΛΗΣ. 'Ορίστε' ἑτοιμάζτηκα. Γιὰ νὰ τὰ ξεναποῦμε
 Θαρρῶ πῶς εἶναι περιττό. Μὰ κύτταξε... Φοβοῦμαι
 'Σὰν ἔρθη...' Ο:αν τὸν ιδῆς... καὶ μείνετ' ἐδῶ μόνοι...
 ΕΛΕΝΗ. 'Ξέρεις τ' αὐτή μου ἀπ' αὗτὰ ἐμένα δὲν ιδρώνει.
 Μὴ μὲ πειράζῃς τὸ λοιπὸν μὲ τέτοια παραμύθια.
 Γιὰ πές μου: ἂν τὸν ἥθελα, θὰ στώλεγα;

'Αλγίθεα.

ΗΡΑΚΛΗΣ. Μὰ λέεις νὰ 'ρθῃ; Μὴ φοβηθῆ κ' οἱ κόποι μας χαμένοι...
 ΕΛΕΝΗ. Καλὲ ἔκει κάτω στὴ γωνιὰ νὰ φύγης περιμένει.
 'Σὰν τούδωκα τὸ γράμμ' αὐτὸ ποὺ μ' είχες σὺ γραμμένο
 Ποὺ τούλεγα πῶς μόνη μου ἐδῶ τὸν περιμένω
 'Απόψε ποὺ ὁ ἄνδρας μου θάνει φρουρά, θὰ λείπη,
 Πρὶν τὸ διαβάσσῃ ἔγεινε κατάχλωμας! γιὰ λύπη!
 "Τσερά στὸ παράθυρο ἀντίκρυ καρφωμένος
 'Απ' τὴ χαρά του 'νόμιζες πῶς εἴν' ξετρέλαμένος.

ΗΡΑΚΛΗΣ. 'Απ' τὴ χαρά του... Μὰ θαρρῶ μὲ τὴ χαρὰ θὰ μείνῃ.
 "Αν παίξετε τὸ μέρος σας καλά καὶ σύ κ' ἔκεινη.
 ΕΛΕΝΗ. "Οσω γιὰ μένα ἡσύχαζε, θὰ τὸν καλοστολίσω
 Κ' ἔκεινη δά... Μὰ πρόσεξε 'σὰν πάω νὰ τῆς μιλήσω
 Μὴ τὸν κτυπήσης... Εἰν' κακό... 'Ἐέρω κ' ἐγώ... λυποῦμαι...
 ΗΡΑΚΛΗΣ. Πῶς είπατε; τὸν συμπαθεῖς; Μετάνοιωσες; Φοβοῦμαι...
 ΕΛΕΝΗ. Πάλι τὰ ἴδια, 'Ηρακλῆ; θὰ στώλεγκ; Ποτές μου

Τέτοια ίδεα...

ΗΡΑΚΛΗΣ. "Ε, κολά, είν' έτοιμα, για πές μου
Όλα; τηγάνι, νυχτικό..."

ΕΛΕΝΗ Τί ξεχασμένη!! Μποῦφος.
Τὸν ἔχασσα δὲν εἶναι 'κεῖ ὁ νυκτικός σου σκοῦφος.

(Τρέχει εἰς τὸ πρὸς τὰ δεξιὰ δωμάτιον, λαμβάνει λευκὸν νυκτικὸν σκούφον, διέρχεται τὴν σκηνὴν καὶ εἰσέρχεται εἰς τὸ πρὸς τὰ ἀριστερά, ἐν σω μονολογεῖ ὁ Ἡρακλῆς).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΗΡΑΚΛΗΣ μόνος.

Μή γρήγορα. Τὸ γάιδαρο! μὲ ὅ, τι αὐτὸς θὰ πάθη
Πῶς εἰν' ἀλήθεια φοβερὴ σὲ 'λιγο ἐδῶ θὰ μάθη

Τὸ «ὅποιος λάκκον ἄλλου σκάφτει
Μέσα τὸ κορμί του θάφτει.»

Κι' ὅτι γυναικα γνωστική, πιστὴ 'σὰν τὴ δική μου,
Οπου δὲν κάνει τίποτα χωρὶς τὴ συμβουλή μου,
Δὲν εὔκολοτυλίγεται. Καὶ τέ γυναικα ἔχει!

Ἐνα λουλοῦδι δροσερό, λαχταριστή. Μ' ἀν τρέχη
Ἐκεῖνος γι' ἄλλην δὲν θάνε ἀμαρτίχ

Κ' ἔγὼ μὲ τὴ γυναικά του νὰ κάνω ἀπιστία.

Ποῦ ὅταν τὴν βλέπω χάνομαι, μὲ πιάνει λές τρομάρα!
Τί ἔξυπνάδα! τί κορμί! Αλλὰ μᾶλλα πεισματάρα!

Οταν τῆς εἴπα τὸ πρώτη τὸν ἔρωτα τ' ἀνδρός τῆς,
Μὰ λέαινα μὰ τὸ Θεό, θάταν ἀρνάκι: μπρός τῆς.

Βγαίνει ἀπ' τὰ μάτια τῆς φωτιαῖς, ἀφρίζει, ἀνάβει, καίει.
— Απόδειξι, ἀπόδειξι, καὶ ὅ, τι θές — μου λέει.

Τί ἄλλο θέλω ἀπὸ σέ; — Κι' αὐτό, κι' αὐτὸ ἀκόμα —
Μου λέει μὲ γλυκεὶα φωνή, μὲ ζαχαρένιο στόμα.

Ύστερα τὸ χεράκι τῆς στὸ χέρι μου ἀφίνει
Καὶ ὁ θυμός τῆς χάνεται, μεσ' στὰ φιλιά μου σθύνει.
Εὔκολα δὲ συμφώνησε τὸ μέρος τῆς νὰ παίξῃ
Στ' ἀποψινὸ παιχνίδι μου... Ερχεται, οὔτε λέξι.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΗΡΑΚΛΗΣ καὶ ΕΛΕΝΗ (ἔξερχομένη ἀριστερόθεν).

ΕΛΕΝΗ. Είν' ὅλα τώρα ἔτοιμα.

ΗΡΑΚΛΗΣ. Καλὰ ἔγὼ θὰ φύγω,
Καὶ τέσσερα τὰ μάτια σου. Κύττα καλά, σὲ πνίγω.

ΕΛΕΝΗ. Μὰ μὲ πειράζεις, 'Ηρακλῆ! θὰ στ' ὔλεγα;
ΗΡΑΚΛΗΣ. Πηγαίνω.
ΕΛΕΝΗ. Φύγε καὶ νῦνθης γρήγορα. (ό 'Ηρακλῆς φεύγει).

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΕΛΕΝΗ (μόνη).

Λοιπὸν σὲ περιμένω
Νὰ μούρθης, Βασιλάκη μου. Θὰ ίδης ἡ ἀγκαλίζ μου
Π' ἀπόψε ὄνειρεύεσαι, τὰ χάδια, τὰ φιλιά μου,
Πόσα φαρμάκια κρύβουνε, τί πάγους καὶ τί χιόνια,
Τὴν ψύχρα, τὴν πικράδα τους θὰ τὴν θυμᾶσαι χρόνια.
Μὲ τὸ μασκαραλίκι αὐτὸ θαρρῷ θ' ἀποφασίσῃς
Ξένη γυναῖκ· ἀλλη φορὰ νὰ μὴ ξαναγαπήσῃς.
Καὶ νὰ σοῦ φορτωθῇ καμμιά, μοῦ φαίνεται πῶς πάλι
Θὰ φύγῃς μίλια μακριά, 'σὰν θυμηθῆς τὸ χάλι
"Οπου σὲ λίγο θὰ βρεθῆς, αὐτὸ ποὺ σὲ προσμένει.
Μὰ θὰ μοῦ πῆτε, καὶ τὸ λέει ἡ κάθε παντρεμμένη
Στὸν ἄνδρα της, ὅπως ἐγώ; Μόνον ἂν ἔναι νέος
Μὲ προτερήματα πολλά, προσεκτικός, ὥραίος,
Τοιε 'μπορεῖ νὰ μὴ τὸ πῆ. 'Αλλοιῶς καλὰ θὰ κάνη.
'Ακοῦς!! ν' ἀφίνη τὸ λοιπὸν ύπόληψι νὰ κάνη
Μὲ κάθε ἀσχημάνθρωπο; Καὶ πέλ· ἡ ἀσχημιά του
"Ε! κάπως ύποφέρεται. Μὰ ἡ αὐθάδειά του!
"Η ἀγάπη θέλει φρόνησι, θέλει ταπεινωσύνη!"

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

ΕΛΕΝΗ καὶ ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ (ό δοποῖος ἐμφανίζεται εἰς τὴν θύραν
τοῦ βάθους μὲ τὰ ύποδήματά του εἰς χειρας, μὲ λινὸν λευκὸν
πανταλόνι καὶ καρφὲ κάλτσας).

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ. (Δειλῶς). Θέλει λαγοῦ περπατησιά.

ΕΛΕΝΗ. ('Εκπλησσομένη τὸ πρῶτον καὶ εἴτα χαριέντως).

Κι' αετοῦ γρηγοροσύνη.

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ. (Τρέχει, γονυπετεῖ πρὸ αὐτῆς μὲ ἡνωμένας τὰς χειρας κρατῶν πάντοτε τὰ ύποδήματά του).

"Ω! ἄγγελέ μου, ἀγάπη μου, ἀφρογαλοπλασμένη,

"Αχ! τὴν καρδιά μου ἀν ίδης τὴν πολυπικραμένη

Πλῶς ἔγειν' ἀπ' τὸν ἔρωτα! κουρέλι, πατσαβούρα!

Κ' ο νοῦς μου στὸ κεφάλι μου γυρίζει 'cause τὴ σθοῦρα!

Σὲ ἀγαπῶ! Δὲ θ'. ἀλλαζα μὲ τ' ἀγαθὰ τοῦ κόσμου

Μιά σου ματιά! Είμαι τρελός, δὲν μὲ λυπᾶσαι φῶς μου;

Δὲν εἴναι τάχα δείγματα τῆς τρέλας μου μεγάλα

Αὐτὰ ἐδῶ ποὺ τ' ἀγγαλα γιὰ ν' ἀναιδῶ τὴ σκάλα;

Σιγά !!! ('Εγείρεται ἀποτόμως, τὰ πετᾶ καὶ πρὸς αὐτά).

Καὶ τ' εἰν' ὁ κρό· ος σας γιὰ 'κεῖνον π' ἀγαπάει !

'Αφοῦ τὸ καρδυοκτύπι του καὶ τοὺς νεκροὺς ξυπνάει !

(Τῇ 'Ελένη τύπτων τὸ στῆθός του).

'Εδῶ ! ἐδῶ ! τί πόλεμος ! πόσα βροντοῦν καιόνυα !

Θαρρεῖς π' ἀμέτρητα σφυρὶα κτυπαῦν σὲ χιλια ἀμόνυα !

'Ακοῦς τὰ βζὺν ποὺ τραγουδοῦν χιλιες χιλιάδες σφύγγοι ;

Βουζει, εἰν' σφιγγοφωλὴ τὸ κάθε μου μελίγγι !

'Ακοῦς καμπάναις 'Ρουσικαῖς ; Μὴ σὲ πολυφοβίζῃ.

'Αχ ! εἰν' αὐτὸ (δεικνύει τὴν κεφαλήν του).

Καμπαναριὸ κι' ὁ νοῦς μου κουδουνίζει !

'Ακοῦς ἐδῶ (τύπτων τὸ στῆθός) μπουμπουνητό, βρονταῖς, ἀνεμοζάλη ;

Τί χαλασμός !!! 'Ο ἔρωτας φουρτούνα πεյὸ μεγάλη

Πο ἐτού δὲν 'προξένησε σὲ στήθεια ἔρωτευμένα !

Πωπώ !!! Πῶς μὲ σπαράζουνε φείδια φαρμακεμένα !!!

Καὶ ὁ ἀνασασμός μου αὐτὸς τὴ θάλασσα θολώνει

Λέες κ' εἶναι δυνατὸς βοριᾶς ποὺ δένδρα ξερριζώνει !

Τὰ δόντια μου στὸ διάδεια του γινήκανε μπαροῦτι

Καὶ τώρα 'σὰν μωρὸ παιδὶ θὰ τρώω ἀραροῦτι !

Βροχὴ βρέχουν τὰ μάτια μου 'σὰν εἰσαι μακρυά μου,

Πολυομβρία θὰ 'χουμε ἀπὸ τὰ δάκρυά μου !!!

Φουντώνω ! ἀνάδω !! καίομαι !! Τὸ μάτι μου θ' ἀστράψῃ !

"Οπου σὲ θυμηθῶ κ' ἔκει πυρκαϊά θ' ἀνάψῃ !

Δὲν εἶδες πόσαις ἄνακα ἐφέτος κάθε 'μέρα ;

Καὶ 'σὰν λαμπτίδα ἔβλεπες νὰ καίη πέρα πέρα

'Η δόλια ἡ Αθήνα μας ; "Αν δὲν λυπᾶσαι φῶς μου

'Εμένα, δὲν θὰ λυπηθῆς τὰ βάσανα τοῦ κόσμου ;

Μὴν εἴται τόσον ἄπονη !! Καὶ τί θὰ καταλάβης

"Αν 'δης μ' αὐτὴ τὴ φοβερὴ φωτιὰ ὅπου μ' ἀνάθεις

Καθουρντισμένους ὅλους μας, τσουρουφλισμέναις ὅλαις

Γιὰ τὴ 'δική σου ἀπονιὰ νὰ γίνωμε μπριτζόλαις,

Καψχλισμένοι, κάρβουνα ! Πέές μου δὲν εἶναι κριμα

Νὰ βλέπης στάχτη γύρω σου, μπαροῦτι, σκόνη, τρίμα ;

Καὶ τό·ε μόνη σου ἀ λέες τὸ βλέμμα ὅπου καρφώνεις

(Θλιβερῶς). Πάντα τέφρα, πάντα κόνις !

(Ζωηρῶς) 'Αλλ 'δχι, 'δχι· ὅλ' αὐτά, σφύγγοι, μπαροῦτια, σδούραις,

Σφυρὶα, καμπάναις, πόλεμοι, φουρτούναις, πατσαβούραις,

Μπουμπουνητά, καμπαναριά, βρονταῖς, φωτιᾶς, μπριζόλαις,

'Αμόνια, καθουρντισμάτα, κανόνια καὶ μπιστόλαις,

Σὲ μιὰ σου λέξι σ' ἀ γα πῶ τὴ θέσι τους θ' ἀφίσουν,

Θὰ σεύσουνε στὴ γλύκα σου καὶ θ' ἀντικαταστήσουν

Δροσιζαῖς τὴν τόση λαύρα μου, τὸν πόλεμο, εἰρή η

Κι' αὐτὴν τὴν κοσμογαλασσὰ ἀνέφελος γαλήνη.

"Αχ ! 'μίλησέ μου σ' ἀ γα πῶ, πέές μού το, μὴ διστάζης !

ΕΛΕΝΗ. "Αν σ' ἀγαπῶ μὴ μὲ 'ρωτᾶς, νομίζω πῶς διαβάζεις

Μέσ' στὴν καρδιὰ μου ὅσα λέες, πολέμους, τρικυμία....

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ. Ἐλένη μου, σ' εὐχαριστῶ Ω τρέλα! ὡ μανία!
Ω! ἄφες τὸ χεράκι σου τ' ἀφράτο νὰ φιλήσω.

"Αχ! μ' ἀγαπᾶς;

ΕΛΕΝΗ. Μὰ βέβαια, γιατί ν' ἀποφασίσω

Νὰ σου 'μιλήσω μόνη μου σᾶν ηὔρα εὐ·αιρία;

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ. (Τραγικῶς). Μὲ ἀγαπᾶ! μὲ ἀγαπᾶ! (Οποια εύτυχία!!)

Λοιπὸν δὲν εἶναι ὅνειρο ποῦ τὸ πρώτη θὰ σένσῃ;

Σκιὰ νὰ ἔξαφανισθῇ; σύννεφο νὰ σκορπίσῃ;

Καπνὸς γιὰ νὰ διαλυθῇ; Αοιδὸν δὲν εἶναι φέμια

Πῶς εἰμ' ἔγώ, ὁ Ἰδιος, μὲ σάρκα καὶ μὲ αἷμα;

Κι' ὅχι ὁ νοῦς μου ποῦ σὲ σὲ τριγύριζ' ἐδῶ πέρα

Κάθε στιγμὴ, κάθε λεπτό, καὶ νύχτα καὶ ημέρα;

Πές μου το. Εἰμ' ἔγώ, ἔγώ καὶ εἶσαι σὺ ἔκεινη

Ποῦ μ' ἀναψ' ἀσθεστήδικο στὰ στήθεια μου καμίνι;

Πές μου το σύ, ἀγάπη μου, πές μου το σύ, Ἐλένη,

Πές μου το, γιατί ὁ δισταγμὸς αὐτὸς μὲ ξετρελαῖνει.

Πές μου το μὲ τὸ χωρατό, πές μου το μὲ τὸ νάζι,

Μὰ πές το μάτζα μου τὸ ναί. Σωπαίνει. "Αχ! διστάζει.

Πές μου πῶς εἰμ' ὁ Ἰδιος ποῦ σὲ παρακαλῶ

Ποῦ σου 'μιλῶ καὶ μου 'μιλεῖς, καὶ μου 'μιλεῖς καὶ σου 'μιλῶ.

Κι' ἀκόμα πές μου μյὰ φορά, ναί, μյὰ φορά ἀκόμα

Αὐτὸ ποῦ μοῦπες, σ' ἀγαπῶ: μὲ τὸ γλυκό σου στόμα.

ΕΛΕΝΗ. Σὲ ἀγαπῶ.

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ. Ω! τί φωνή! Οποία μελωδία!

Τί μουσική! κελάδισμα! Τί θεία ἀρμονία!!

(Τραγικῶς). "Ε! βουδαΐης σεις λοιπὸν γλυκύφωνα ἀγδόνωνα

Καὶ καρακάξαις καὶ στρουθιά, γαλιζάντραις, χελιδόνων!

Μὲ ἀγαπᾶ!! Τώρα λοιπὸν ὁ κόσμος ἀς χαλάση!

"Ας μὴν ἀνθίσουν τὰ κλαδιά! ἀς νεκρωθῆ! πλάσι

Κι' ὁ χαλασμὸς στὴ θέσι του τίποτ' ἀς μὴν ἀφήση

Πέτα στὴν πέτρ' ἀς μὴ σταθῆ, φυῖρνος ἀς μὴ καπνίση.

ΕΛΕΝΗ. Α! ὅχι δά! Πῶς; μόνοι μας θὰ ζήσωμε; Πιστεύω....

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ. Ναί, μόνοι, γιατί ὁ έρως σου μὲ κάνει νὰ ζηλεύω

"Ολα τῆς γῆς τὰ ζωτανά, ἀνθρώπους καὶ σκουλίκια

Πετούμενα καὶ ἔρπετά, κουνούπια καὶ ποντίκια,

Μύγγες καὶ ψ. λλους. "Αχ, αὐτοὺς πρὸ πάντων, ναί, τοὺς φύλλους,

Αὐτοὶ ποῦ χώνονται παντοῦ χωρὶς 'ντροπή, τοὺς σκύλους,!

Τοὺς σκύλους είπα; "Εχετε; τίποτα δὲν θ' ἀφήσω.

Τίγρεις, λιοντάρι! ἀν ἔχετε θὰ τὰ καταξισχίσω.

Μὲ θέριεψ' ἡ ἀγάπη σου. .

ΕΛΕΝΗ Ο ἄνδρας μου....

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ. (ἔντρομος). Θεέ μου!

ΕΛΕΝΗ (ἰδίᾳ). Πῶς ξέτανε τόσω δειλὸς δὲν 'πίστευα ποτέ μου.

(τῶς Βασιλάκη) Κι' ἔκεινος ξέτελα νὰ 'πῶ πῶς μὲ τουρκοπαιιδεύει

Μὲ τὴν πολλὴ ἀγάπη του. Δὲν ξέρεις πῶς ζηλεύει!

'Αλλοίμονο ἀν μάθενε....θὰ μ' εἶχε σκοτωμένη.

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ. (δειλῶς). Εἶναι καλά, 'Ελένη μου, ή πόρτα κλειδωμένη ; ΕΛΕΝΗ Καλά, όπως τὸ στόμα μου ποῦ δὲν 'μπορεῖ ν' ἀνοίξῃ

Γιὰ νὰ σου 'πῆ πῶς σ' ἀγαπῶ. Δὲν ξέρει πῶς νὰ δείξῃ
Τὴν πονεμένη μου καρδιά.

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ.

Δὲν ξέρει ; Τὸ καύμένο !

Δὲν ξέρει ; Εἶναι εὔκολον. 'Ιδού. Σὲ περιμένω

Μέσ' στὴ θερμή μου ἀγκαλιὰ
Τὸν πόνο σου νὰ σβύσῃς
Καὶ στὰ γλυκά μου χείλη
'Κεῖ ποῦ φωλιάζουν τὰ φιλιὰ
Χίλια φιλιὰ ν' ἀφήσῃς,
'Αγαπητή μου φίλη.

"Α ! ὅχι, εἶμ' ἀρσενικός. 'Αγαπητὲ Βασίλη.
Πές το νὰ ίδω ἂν τῷμαθεις ; Δὲν ἔχει δυσκολία.
Πές το καὶ ἀνακατωτά. Δὲν 'γνώρισα καμμία
"Οπου τὸ μάθημα αὐτὸ δὲν τῶχει μαθημένο
Αοιπόν ;

ΕΛΕΝΗ. (τὸν μιμεῖται). Σὲ περιμένω

Μέσ' στὴ θερμή μου ἀγκαλιὰ
Τὸν πόνο σου νὰ σβύσῃς
Καὶ στὰ γλυκά μου χείλη
'Κεῖ ποῦ φωλιάζουν τὰ φιλιὰ
Χίλια φιλιὰ ν' ἀφήσῃς

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ. (ἐνγκαλιζόμενος αὐτήν).

'Αγαπητή μου φίλη !

ΕΛΕΝΗ. (ἀνθισταμένη). Μὰ μή ! (ἰδια). Τὸν βλάκα ! (τῷ Βασ.). "Αφες με.

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ. Νὰ φύγης θέλεις ; Μεῖνε.

ΕΛΕΝΗ. Κοντὰ εἰς τὴν ἀναβροχιὰ (ἐνδίδει καὶ τὴν φιλεῖ)
καὶ τοῦτο κέρδος είναι.

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ. (ἀποσπώμενος). Καὶ σ' ἀστεράκια τ' οὐρανοῦ
δὲν βρίσκεται καμμία ...

ΕΛΕΝΗ. Δὲν ξρθαμε, Βασίλη μου, ἐδῶ γι' ἀστρονομία.

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ. 'Αλλά ;

ΕΛΕΝΗ. Νὰ ζήσωμε μαζῆ.

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ.

Τί κάν' ή εὐγλωττία.

ΕΛΕΝΗ. Κάθε στιγμὴ δπου περνᾶ μᾶς κλέθει κ' εύτυχία.

Λοιπὸν μὴ χάνωμε καιρόν.

Εὔτυχισμένη ὥρα.

ΕΛΕΝΗ. (δεικνύουσα τὸ πρὸς τ' ἀριστερὰ δωμάτιον).

Βλέπεις αὐτά ; Εἶναι γιὰ σέ. (προτρεπτικῶς). Λοιπόν ;

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ.

Άμεσως τώρα

'Ελένη μου,

ΕΛΕΝΗ. Μὰ γρήγορα.

'Αγάπη μου, πεθαίνω.

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ.

ΕΛΕΝΗ. 'Ακόμα ;

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ.

ΕΛΕΝΗ.

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ.

Κατώ.

Γρήγορα.

Φουντώνω και .. πηγαίνω.

(εἰσέρχεται εἰς τὸ πρὸς τ' ἀριστερὰ δωμάτιον).

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ**ΕΑΕΝΗ (μόνη)**

'Άργεις μοῦ φαίνετ' 'Ηρακλῆ, κι' ἀν θέλης τὸ καλό μου
Ν' ἀρθῆς, γιατὶ αἰσθάνομαι κακὰ τὸν θαυμάτιον.

"Ελα καὶ σὺ στὴ θέσι μου· μόνος μὲ μόνη μεῖνε.

(Τῷ κοινῷ). "Οσω κι' ἀν θήναι ἀσχημός, πάντοτε ἄνδρας εἶναι.

(Φεύγει δεξιᾷ, εἴτα ἔξερχεται ο Βασιλάκης μὲ νυκτικὸν
ύποκαμισον καὶ σκούφον καὶ τρέχει πρὸς τὸν θύραν
τοῦ βάθους καὶ ἔξετάζει τὸ κλείδρον).

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ καὶ ΕΛΕΝΗ, (ἥτις ἔξερχεται, βλέπει τὸν Βασιλάκην
ἔξετάζοντα τὴν θύραν καὶ....)

ΕΛΕΝΗ Φοβᾶσαι, Βασιλάκη μου;

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ. (ἐντρομος). Α... (συνερχόμενος). Είσαι σὺ 'Ελένη;
(προσερχόμενος). Τ' εἰπες; 'Έγώ νὰ φοβηθῶ; Μόνο αὐτὸ μοῦ μένει.

Γιὰ τὴ μεγάλη μου καρδιὰ δὲν ἔτυχε ν' ἀκούσης;

Ποιὸς τὸ κεφάλι; ἔκοψε τῆς φοβερᾶς Μεδούσης;

Ποιὸς στὸ Φεζάν τὸν "Ἐκτορα ἐκύδισε στὸ χῶμα!

Μὲ μόνο μιὰ τρικλοποδῖά; Καὶ τὸν Καμπρὸν ἀκέμα

Στὴς Θερμοπύλαις μόνος μου δὲν 'πῆρα στὸ κυνῆγι;

Καὶ τρέχοντας δὲν ἔπεισε στὴ θάλασσα κ' ἐπνίγη;

'Έγώ δὲν κατεξέσχισα ὡς λυσσαλέος λέων

Στὸ 'Ινδοστάν τὸν Γολιάθ; 'Ο Μέγας Ναπολέων

Μαζῆ μὲ τὸν Μαρδόνιο στὴν Βηθλεὲμ σ' ἀν 'μπῆκε

Νὰ βρῇ τὸ δέρας τὸ χρυσοῦν, ἐμένα δὲν εύρηκε

Κ' ἐτράπ' εἰς ἀτακτὸν φυγήν; 'Σὰν ζήθανε στὴ Μάνη

'Ο Ζέρενης μὲ τὸν 'Αραμπῆ γιὰ λούπινα, δὲν γάνει

Μὲ 'μένα τὰ πασχάλια του; Καὶ 'μέρα μεσημέρι

Μὲ τὸ δαυλὸ στὸ χέρι

'Έγώ, ἔγὼ τὴ φοβερὴ ἀρμάδα τοῦ 'Ηρώδη

Δὲν ἔκανα μπαρούτι;

Δὲν ὅκουσες παλληκαριάς! τουφέκια καὶ μαχαίρια

'Σὰν τὸν ἀφρὸ νὰ τρίβωνται σὲ σιδερένια χέρια;

"Ἄν ζητανε καὶ Κύκλωπας καὶ 'Ηρακλῆς ἀκόμα... (κτυποῦν ἔξωθεν).

ΕΛΕΝΗ. 'Ο 'Ηρακλῆς !!

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ. (πίπτει ἐπὶ καθίσματος ήμιλιπόθυμος). 'Εγάθηκα!

ΕΛΕΝΗ. (ιδίᾳ) Πῶς τούκλεισα τὸ στόμα!

(δυνατά). Ποιὸς εἶναι, ποιὸς κτυπᾶ ἔκει;

(ΕΞΩΘΕΝ).

'Εγώ.

ΕΛΕΝΗ.

'Αμέσως, τώρα.

(ΕΞΩΘΕΝ). Τί σοῦρθε καὶ κλειδώθηκες ὁδῷ μέσα τέοια ὥρα;

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ. (τρέμων). Άλλοιμονο στὴν ράχη μου! πῶς τρέμεις ή καρδιά μου.

'Άντοι εὐγλωττα μου καὶ σὺ παλληκαριά μου.

Πῶς τρέμω! Λαρώνω. Τί κακὸ ποῦ τῶπαθα ὁ καῦμένος!

Παρέλυσ' ἀπ' τὸ φόδον μου καὶ μισοπεθαμμένος

Θαρρῶ πῶς βρίσκομαι ἐδῶ.

ΕΛΕΝΗ. (Γονυπετοῦσα πρὸ τοῦ Βασιλάκη). Βασίλη μου, μὴ πάλι:

Σὲ παραφέρει ὁ θυμὸς καὶ κόψης τὸ κεφάλι

Σὰν τῆς Μεδούσης τοῦ Ἡρακλῆ. Λησμόνησε γε, ἀπόψε

Τὰ τόσα κατορθώματα καὶ τὸ θυμό σου κόψε.

Τὴν δίψα σου δὲν ἔσβυσαν ὁ Γολιάθ καὶ ἄλλοι

Οἱ ἑακουσμένοι ἥριοις καὶ γίγαντες μεγάλοι;

'Ο Ναπολέων ὁ πολὺς καὶ ἔκεινος ὁ Ἡρώδης;

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ. (τρέμων). Μὰ κρύψε με νὰ μὴ τὸν ὁδῷ. Εἰμαι πολὺ θυμώδης

Κι! ἂν τὸν ἴδω ξέρω καὶ ἔγώ ἂν θὰ τὸ κατορθώσω

Νὰ κρατηθῶ.... (ἰδίᾳ) στὰ πόδια μου: "Α! τὰ τὰ κακαρώσω.

ΕΛΕΝΗ. "Αχ! ναί, μὰ ποῦ; λέγε καὶ σύ..

(ΕΞΩΘΕΝ).

'Ακόμα;

ΕΛΕΝΗ.

Τώρα, τώρα.

Μήτι ἵδεα θαυμαστή!

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ. (ἐγείρεται καὶ πλήρης ἐλπίδος) 'Ιδέα εἴπεις; "Ωρα
Δοιπόν μὴ χάνωμε.

ΕΛΕΝΗ. (τρέχει αριστερά). 'Εδῶ. (Ο Βασιλάκης τὴν ἀκολουθεῖ καὶ
μετά τινα οιγήν). (ἔσωθεν) Αύτὸ πρέπει νὰ γίνη

"Αν θέλης τὸ κεφάλι μας στὴ θέσι του νὰ μείνη.

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ. (ἔσωθεν). "Ας γῆναι. (ἐξέρχεται ή 'Ελένη)

(ΕΞΩΘΕΝ) Διάβολες νὰ ὁδῷ ως πότε θὰ προσμένω.

ΕΛΕΝΗ. Μὰ στάσου λίγο, Ἡρακλῆ, εἰν τὸ κλειδὶ χαμένο

Καὶ δὲν τὸ βρίσκω.

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ. (ἔσωθεν) Μή, μή, μή, ἀκόμη λίγο.

ΕΛΕΝΗ.

"Ελα.

(Ο Βασιλάκης ἐξέρχεται μὲ μελανὸν τὸ πρόσωπον καὶ τὰς χεῖρας).

'Ανέβα 'πάνω γρήγορα. (Δεικνύει τὴν στρογγύλην ἐν τῷ μέσῳ τράπεζαν. Ο Βασιλάκης ἀναβαίνει).

(ΕΞΩΘΕΝ)

Tί ἔπαθες; τί τρέλα

Σου ἡθοθ' ἀπόψε καὶ ἔκλεισες; (όργιλως). Ο Διάβολος νὰ πάρη.

ΕΛΕΝΗ. (Λαμβάνει ἐκ τοῦ πρὸς τὰ δεῖξα δωματίου λυχνάρι αναμμένον
καὶ τὸ δίδει τῷ Βασιλάκη).

Βλέπ' ἀπὸ 'κεῖ. (πρὸς τὸ ἀνάκλιντρον).

Κράτει κολὰ στὸ χέρι τὸ λυχνάρι.

(τῷ Ἡρακλῆ) "Οταν θὰ μάθης τὸ γιατί εύθυνς θὰ ξεθυμώσῃς

Γι' αὐτὰς τὰς προφυλάξεις μου καὶ θὰ μὲ δικαιώσῃς. (Άνοιγει).

ΣΚΗΝΗ ΕΝΑΤΗ

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ, ΗΡΑΚΛΗΣ καὶ ΕΛΕΝΗ

ΗΡΑΚΛΗΣ. Λέγε λοιπὸν τὶ ἔπαθες;

ΕΛΕΝΗ. (Στρέφει τὰ νῶτα τοῦ Βασιλάκη πρὸς τὸν κοινόν).

Τί σκόνη! στάσου 'λιγο.

('Η Ελένη λαμβάνει ψήκτραν καὶ τὸν ξεσκονίζει, δὲ Βασιλάκης μένει τρέμων ἐπὶ τῆς τραπέζης).

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ. Θεούλη μου, τὸ χέρι σου νὰ βίλης καὶ δταν φύγω...

ΗΡΑΚΛΗΣ. (σιγά). "Ημουν κρυμμένος καὶ ἀκουσα.

ΕΛΕΝΗ. (μεγαλοφώνως). Πῶς νὰ μὴν εἶν' κλεισμένο τὸ σπῆτί μας, ἀφοῦ σ' αὐτὸν εὑρίσκεται κρυμμένο

Πρᾶμμα π' ἀξίζει δὲ τι πῆγε.

ΗΡΑΚΛΗΣ. Ποιὸς τῶφερε;

ΕΛΕΝΗ. 'Εκεῖνος

'Ο ἔδειλφός σου... πῶς τὸν λέν;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ΕΛΕΝΗ. Ναί, ἥρθ' ἀπόψε. "Αχ! νὰ ιδῆς! "Δγαλμα λυχνοστάτου

'Σὰν ἄνθρωπος ἀληθὺνὸς μὲ ὅλα τὰ σωστά του.

('Ο Βασιλάκης λαμβάνει τὴν στάσιν, ἵν περιγράφει ἡ Ελένη).

"Εχει τὸ σῶμα φυσικὰ πρὸς τὰ ἐμπρὸς γυρμένο,

Καὶ τὸ δεξὶ ποδάρι του καὶ χέρι σηκωμένο.

Νὰ ιδῆς μὲ πόση προσοχη, νὰ ιδῆς μὲ πόση χάρι!

Θαρρεῖς πῶς φέγγει καποιανοῦ κρατῶντας τὸ λυχνάρι.

(Τένει τὴν δεξιὰν ὁ Βασιλάκης)

'Σὰν τὴν χελώνα τὸ λαιμὸν μιὰ πιθαμὴ ἀπλώνει

Καὶ σὰν τὸν ἀγριόγατο τὰ μάτια του γουρλώνει.

Νὰ ιδῆς, νὰ ιδῆς κορμιστασγὰ μὲ στάσι μπεχλιθάνη!

('Ο Βασιλάκης ἀφίνει πρὸς τὰ ὄπιστα τὸν δεξιὸν πόδα καὶ τὴν ἀριστερὰν χεῖρα εἰς γρόνθον ἐσφιγμένην).

Καὶ σὰν λυσσάρικο σκυλὶ τὰ δόντια του δαγκάνει.

Τί δῶρο!

ΗΡΑΚΛΗΣ. Μὰ γιὰ νὰ τὸ ιδῶ. Θάναι πολὺ ὡραῖο.

ΕΛΕΝΗ. 'Αχοῦ... Καλὲ λησμόνησα πάλι τὸ πεζὸν σπουδαῖο.

"Πῆγες στὴν πόλι, 'Ηρακλῆ;

ΗΡΑΚΛΗΣ. Εἴδα.

ΕΛΕΝΗ. Φοβήθηκες;

ΗΡΑΚΛΗΣ. "Οχι.

ΕΛΕΝΗ. Νάτος, λοιπόν, καμάρωστον.

ΗΡΑΚΛΗΣ. (τὸν περιεργάζεται) "Α! εἶν' ὡραῖο πρᾶμμα,

Εἰδες ἀράπη;

“Σὰν ἄνθρωπος ἀληθινός! ”Ενα τῆς τέχνης θᾶμμα.
ΕΛΕΝΗ. Ἀλήθεյα.

ΗΡΑΚΛΗΣ. Τρέξε γρήγορα στὴ φίλη σ’ Ἀγανίκη
Νάρθη κ’ ἔκεινη νὰ τὸ ἰδῃ. Ἡ! εἶναι τεφαρίκι!

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ. Νὰ φέρη τὴ γυναικά μου; Ἀλλοίμονο σ’ ἐμένα.
ΗΡΑΚΛΗΣ. Λοιπὸν πετάξου.

ΕΛΕΝΗ. (ὑποκρίνεται δισταγμὸν). Μά... πῶς... νὰ...

ΗΡΑΚΛΗΣ. Τὰ πόδια σου πιασμένα
εἶναι καὶ στέκεις σὰν ἔσερή; Τί κάθεσαι:

ΕΛΕΝΗ. Θὰ φύγω..

ΗΡΑΚΛΗΣ. Θὰ εἶν’ ὁ ἄνδρας της ἔκει, ἀλλοιῷς κάθησε ἦλγο,
Δὲν θὰ χρονιάσῃ ἐδῶ δά. Ἀμέσως θάρθη πίσω.

ΕΛΕΝΗ. Μά..

ΗΡΑΚΛΗΣ.. Θέλεις πάλι τὸ λοιπόν, μὲ τὸ σπαθὶ ν’ ἀρχίσω;
(Ξιφουλκεῖ. Ἡ Ἐλένη φεύγει).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ καὶ ΗΡΑΚΛΗΣ.

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ. “Ωχ, τί φουρτούνα εἶν’ αὐτή;

ΗΡΑΚΛΗΣ. (Κτυπᾷ τὴν σπάθην ἐπὶ τῆς τραπέζης). Καὶ τί σπαθὶ ἀλήθεια.
‘Ανθρώπους, ξύλα, μάρμαρα κόδεις σὰν κολοκύνθια.

Θέλεις καὶ χέρι δυνατό· νὰ ξέρης νὰ σπαθίσης.

Νά. ‘Επὶ παραδείγματι, ἀν θέλης νὰ χωρίσης

Στὰ δύο τὸ κεφάλι του, ἐγίνηκ’ ή δουλειά σου.

Μὲ μὰ γερή· νά, ἔτσι δά. (‘Ανέρχεται ἐπὶ καθίσματος εύρισκομένου ἀπεναντὶ τοῦ Βασιλάκη καὶ καταφέρει τὴν σπάθην μέχρι τῆς κεφαλῆς του, ἔκεινος δὲ κύπτει).

Μωρὲ ἀλήθεια, στάσου.

(Κατέρχεται καὶ ἔκτελεῖ σπαθίσμους ἐπὶ τοῦ Βασιλάκη ὅσους λέγει, ἐνῷ ἔκεινος κωμικῶς προφυλάσσεται).

Νὰ δοκιμάσω τὴς μπηχταῖς,
Δὲν εἶναι δύσκολαις κι’ αὐταῖς,
Χέρια κοι πόδια καὶ πλευρὰ
Τὰ πέρωνα στὸν ἀέρα,
Τὰ κόδω πέρα-πέρα. (‘Ακούεται κτύπος).

‘Αμέσως. (κρύπτει τὸ ξῖφος). Τώρα μιὰ στιγμή.

“Αχ, ἔλωσα.

Σταθῆτε.

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ.

(‘Ανοίγει τὴν θύραν τοῦ βάθους καὶ εἰσέρχεται ἡ Ἀγανίκη)

ΣΚΗΝΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ, ΗΡΑΚΛΗΣ, ΑΓΑΝΙΚΗ.

ΗΡΑΚΛΗΣ. 'Ορίστε.

ΑΓΑΝΙΚΗ. Καλησπέρα σας.

ΗΡΑΚΛΗΣ. Σᾶς φώναξ καὶ ὅητε

"Ειν αὐτάπη τεχνητό.

ΑΓΑΝΙΚΗ. Εύχαριστῶ. (Βλέπουσα τὸν Βασιλάκην). 'Εκεῖνος.

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ. "Ε, τώρα εἴμαστε καλό

ΑΓΑΝΙΚΗ. (όργιλως) Τὸν ἄτιμο, τὸ κτῆνος.

(Τὸν περιεργάζεται καὶ μεγαλοφόνως).

Πώ, πώ, τί ἀσχημάνθρωπος.

Πανοῦκλα.

Μπᾶ, πῶς 'μοιζέει

ΑΓΑΝΙΚΗ.

Μὲ τὸν Βασίλη, Ἡρακλῆ Καλὲ πῶς μὲ κυττάζει.

ΗΡΑΚΛΗΣ "Οπως καὶ ἐγώ, πουλάκι μου, μὲ μάτια δακρυσμένα

'Απ' τὴν πολλὴν ἀγάπην μου.

'Αλλοίμονο σὲ 'μένα.

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ. "Οπως καὶ σύ;

ΗΡΑΚΛΗΣ. Ναί, σ' ἀγαπῶ, ἄχ, πρέπει νὰ τὸ μάθης.

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ. "Ω, συμφορά. Τί σούγραφε, Βασίλη μου, νὰ πάθης.

ΗΡΑΚΛΗΣ. Μὰ καὶ ἂν τὸ μάθης τί μ' αὐτό : Γιὰ μένα δὲν σου μένει

'Αγάπη. Τὴν ἀγάπην σου σ' αὐτὸν ἔχεις δοσμένη

ΑΓΑΝΙΚΗ. Στόν ἄνδρα μου ; Σ' αὐτὸν τὸ ζῶ ; Δὲν πάει κατὰ δυαβόλου.

'Εγὼ τοὺς βλάκας 'σὰν καὶ αὐτὸν δὲν ἀγαπῶ καθόλου.

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ. Τὸ φεῦδι.

ΗΡΑΚΛΗΣ. (Τὴν φέρει ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου). Λέγε μου λοιπὸν ἂν πρέπη [νὰ ἐλπίσω.

ΑΓΑΝΙΚΗ. Τὸ θές ; 'Ορίστε, σ' ἀγαπῶ.

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ. Θὰ τὴν κατακεσχίσω.

(Κινεῖται, ἀλλὰ βλέπων τὸν Ἡρακλῆν στρεφόμενον πρὸς αὐτὸν μένει ὡς πρότερον).

ΗΡΑΚΛΗΣ. (μιμούμενος τὸν Βασιλάκην).

Μὲ ἀγαπᾶ. "Ω τί φωνή ! ὅποια μελωδία !

Τί μουσική, κελάδισμα. Τί θεία ἀξμονία !

(τὴν λαμβάνει ἐκ τῶν χειρῶν).

Μέσ' στὴ θερμή σου ἀγκαλյά τὸν πόνο μου θὰ σθύσω

Κι, ὅπου φωλιάζουν τὰ πουλιά, χλιδιά φιλιὰ θ' ἀφήσω.

(Θέλει νὰ τὴν ἐναγκαλισθῇ, η δὲ 'Αγανίκη ἀποποιεῖται).

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ. Τοὺς ἄθλους σου, ὦ Ἡρακλῆ.

Δὲν θὰ τοὺς 'πῶ οὔτε τοῦ παπᾶ.

Τὸ στόμα μ' ἀπὸ τώρα κλεῖ,

Μὴ 'πῆ πῶ; ἄλλον ἀγαπᾶ !

ΑΓΑΝΙΚΗ. (Στρεφομένη πρὸς τὸν Βασιλάκην προσποιεῖται τρόμον).

Μπᾶ ! τρόμαξα, φοβήθηκα τὸν ψεύτικο ἀράπη.

Ποιὸς ξέρει ὃν δὲν τὸν μαύρισε κ' ἔκεινον ἡ ἀγάπη !

ΗΡΑΚΛΗΣ. Τί ἀσχημόμουτρο !.. Γιὰ δές τι βλέπουν ἡ κυράδες

Καὶ πέρνουνε στὸ σπῆτι τους γὺλ δούλους ἀραπάδες !

ΑΓΑΝΙΚΗ. Λένε πῶς εἰν' πολὺ πιστοὶ καὶ ἀφωσιωμένοι

Στ' ἀφεντικά, ἀκούραστοι, τίμιοι, προκομμένοι

καὶ γὺλ τὴς χάρες των αὐταῖς λένε πῶς τους ζηλεύουν.

ΗΡΑΚΛΗΣ. Καὶ δταν εἰν' ἀγάλματα ;

ΑΓΑΝΙΚΗ.

Θαρρεῖς δὲν ζωντανεύουν ;

Ἐέχασες τὴ Γαλάτεια ; Βλέπεις ; γὺλ ν' ἀγαπήσῃ

Ο Πυγμαλίων ἔκαμε καὶ μάρμαρο νὰ ζήσῃ.

ΗΡΑΚΛΗΣ. (γελῶν). Είκων ἀλήθευα ωμορφη θὰ θίτανε. Φαντάσου

Στὰ πόδια μαύρου μյὰ κυρά...

ΑΓΑΝΙΚΗ.

Σ' ἀρέσει ; τώρα στάσου.

(τρέχει πρὸς τὸν Βασιλάκην καὶ θεατρικῶς).

Ίδους ἐγὼ Γαλάτεια. Ἐκεῖνος Πυγμαλίων (δεικνύει τὸν Βασιλάκην)

Κι' ἀνάποδα, παρακαλῶ ἐγὼ αὐ·ὸ τὸ κρύον

Καὶ παγετῶδες ἄγαλμα. (γονυπετεῖ).

Ἐξύπνα ! Ἐξύπνα ! ὅτι μακρὸς ἥδη παρῆλθε χρόνος ἐνῷ κλαίω ἐνώπιον σου καὶ ίκετεύω καὶ τήκομαι. "Αφει με νῦ σὲ καλῶ Καρβούνιον, διότι εἶσαι μελάντερος τοῦ ἄνθρακος. "Ω ! διατί νὰ μὴ μὲ ἀκούγης ! "Αν ἥσο κάρβουνον ἀπλοῦν, ὃν ἥσουν ἔβενος σκληρός, θὰ συνεκινεῖσο εἰς τόσα μου δάκρυα, εἰς στενογομούς μου τόσους. "Ω φιλάτη μανία ! ὥ τῆς ψυψῆς μου ἄγαλμα, σὲ ἀγαπῶ ! Όμιλησόν με, λαζῆ πνοήν, ἔστω καὶ ὃν εἴπη ἡ πνοή σου «φύγε γρήγορα». "Ω ! ἀς σεισθῶσι τὰ βλέφαρά σου, ἔστω καὶ ὃν τοῦτο γίνη ἵνα μὲ ἴδωσιν οἱ ὄφθαλμοί σου μετά τινας στιγμάς... εἰς τὰς ἄγκαλας τοῦ Ἡρακλέους. Όμιλησόν με, διότι ὃν ὄμιλήσης θὰ ἀνατείλη ἡ πρωΐα· (έγειρεται). "Ω Όρφευ, Όρφευ, δός μοι λοιπὸν τὴν λύραν σου, ήτις τιθυσσεύει τὸν Κέρθερον καὶ συγκινεῖ τὰς πέτρας, ἵσως συγκινηθῇ ὁ Καρβούνιος. "Α ! τίποτε, τίποτε ! Θέλω ἡ αὐτὴ σκοτία καὶ πίσσα νὰ περιβάλλῃ τὴν φύσιν, ὅποια καὶ ἡ μορφή σου ! "Ω ἄνερ καὶ κάρβουνον ! Διατί σιωπᾶς ; Τί ὄνειροπολεῖς ἔτι, φίλε μου ; "Ω λάλει, λάλει, διότι ἡ σιωπή σου εἶναι ἔρημος τῆς Λιβύης, χωρὶς κλῶνα ἔνα, ἔνα βύακα. Τίποτε. Ήρεμία, κάρβουνον, χωρὶς παλμόν, χωρὶς ἔλεος !

ΗΡΑΚΛΗΣ "Οπως καὶ σύ, ἀγάπη μου, ποῦ μοναχὸ μ' ἀφίνεις.

ΑΓΑΝΙΚΗ. (Σπεύδουσα πρὸς αὐ·ὸν καὶ χαριέντως).

Καρβούνιε !

ΗΡΑΚΛΗΣ. Γαλάτεια ! "Ενα φιλί δὲ δίνεις ;

ΑΓΑΝΙΚΗ. (χαριέντως), Καὶ μ' ἐρωτᾶς ;

ΗΡΑΚΛΗΣ (ἀσπαζόμενος αὐτήν). Εὔχαριστῶ !

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ. (βλέπων αὐτούς).

Βλέπω πῶς ἥρθα γὺλ μαλλὶ καὶ φεύγω κουρεμμένος !

Πίπτει ἡ αύλαία